

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **K. O.**, nar. XXX, trvale bytem YYY, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1. Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.10.2015 č.j.: MV-125024-6/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 7. 2015. č.j.; OAM-9087-10/TP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a prvestupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

V podané žalobě žalobce nesouhlasí s důvody, pro které byla jeho žádost zamítnuta a považuje napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné.

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci.

Konkrétně uvádí, že správní orgán I. stupně opomenul, že žalobce uvedl do protokolu o seznámení se s podklady, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 4. 5. 2015. Oproti uvedenému však správní orgán v rozhodnutí vyšel z údaje, že řízení bylo zahájeno dne 14.5.2012 a to na základě evidence Azyl II. Dle žalobce mělo být jeho tvrzení prověřeno. Pokud tak správní orgán neučinil, porušil § 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se dostatečně nevypořádal se všemi tvrzeními účastníka řízení. Dle žalobce měl být proveden alespoň jeho výslechy či výslechy dalších svědků. K tomu žalobce dodává, že se dostavil dne 4.5.2015 ke správnímu orgánu za účelem podání žádosti o azyl, přičemž byl účelově na místě zadržen po dobu 10 dnů, po kterou mu nebylo umožněno žádost podat, což mělo zásadní vliv na vyřízení žádosti o trvalý pobyt. Žalovaný však tyto skutečnosti ignoroval a v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že byl zjištěn skutkový stav.

Žalobce se proto domnívá, že na základě výše zmíněných skutečností splňuje všechny podmínky obsažené v ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť pokud správním orgánem nebyla zahrnuta doba, kdy mu i přes jeho úmysl podat žádost o azyl nebylo toto po dobu 10 dnů umožněno, jedná se o projev přepjatého formalismu. Na podporu uvedeného poukazuje žalobce na nálezy Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 150/99.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s dikcí § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této souvislosti zmiňuje konstantní rozhodovací praxi Ústavního soudu ČR, např. nálezy sp.zn.: III. ÚS 150/99. Dle žalobce je třeba trvat na tom, aby byl splněn požadavek § 174a zákona o pobytu cizinců, a odůvodnění meritorního rozhodnutí obsahovalo úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 174a zákona o pobytu cizinců. V daném případě však správní orgán I. stupně úvahu neuvedl a žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil dostatečně, že žalobce je otcem nezletilé S. A. a nezletilá sdílí společnou domácnost spolu se svým otcem (žalobcem) a matkou (manželkou žalobce). Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného, který nepovažuje společné soužití žalobce s rodinou za důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobce je přesvědčen, že tato skutečnost je hodná zvláštního zřetele a skutečnosti odpovídají naléhavému vydání povolení k trvalému pobytu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K názoru žalobce, který tvrdí, že se dostavil dne 4. 5. 2015 ke správnímu orgánu za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž byl naprosto účelově na místě zadržen po dobu 10 dnů, po kterou mu nebylo umožněno danou žádost podat, a námitce týkající se nepřihlédnutí k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, uvádí, že tyto námitky nejsou nedůvodné. V podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující skutečnosti:

Z cizinecké evidence vyplývá, že žadatel pobýval na území na základě povolení k trvalému pobytu „žadatel na OAMP – 88“ za účelem „jiné“ s platností od 4. 5. 2009, které bylo nepřetržitě prodlužováno do 4. 5. 2012. Dále z evidence Azyl II bylo zjištěno, že dne 14.

5. 2012 žadatel podal žádost o udělení azylu, kde mimo jiné uvedl, že byl korunním svědkem v trestním řízení, avšak rozsudkem Městského soudu v Praze byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby a on se nyní při návratu do vlasti obává pronásledování.

Řízení o udělení azylu vyústilo v rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2013, č.j. OAM-129/ZA-ZA06-K01-2012, kterým azyl udělen nebyl.

Žaloba proti zamítavému rozhodnutí byla Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 12. 2014, č.j. 61 Az 8/2013-27 zamítnuta.

Následně dne 21. 1. 2015 žadatel podal kasační stížnost, která byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 15. 4. 2015, č.j. 10 Azs 9/2015-45 z důvodu nepřijatelnosti.

Žalobci byl následně udělen výjezdní příkaz č. AKTO109589 s platností od 6. 5. 2015 do 4. 6. 2015.

Dne 3. 6. 2015 žalobce podal předmětnou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. V bodě 15. žádosti (účel pobytu) uvedl „pobyt po azylu“.

Dne 1. 7. 2015 vydalo ministerstvo rozhodnutí č.j.; OAM-9087-10/TP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 67 zákona o pobytu zamítnuta.

Odvolání žalobce bylo napadeným rozhodnutím ze dne 13.10.2015 č.j.: MV-125024-6/SO-2015 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva byla doručena žalobci prostřednictvím jeho zástupce dne 24. 11. 2015) ani žalovaný (výzva doručena dne 24. 11. 2015) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci. Konkrétně uvádí, že správní orgány opomenuly prověřit datum zahájení azylového řízení, když žalobce sám uvedl do protokolu o seznámení se s podklady datum zahájení řízení dnem 4. 5. 2015. Má za to, že ve správním řízení byl porušen § 3 a § 52 správního řádu, měl být proveden alespoň jeho výslech či výslech dalších svědků. Nadto tvrdí, že žalovaný ignoroval v napadeném rozhodnutí, že žalobce se dostavil dne 4. 5. 2015 ke správnímu orgánu za účelem podání žádosti o azyl, přičemž byl účelově na místě zadržen po dobu 10 dnů, po kterou mu nebylo umožněno žádost podat, což nebylo vůbec zohledněno.

V důsledku uvedeného má za to, že splňuje všechny podmínky obsažené v ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Dle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu anebo trvalému pobytu: to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena“.

Obecně je třeba uvést, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žadatele, pokud sám žadatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).

Lze konstatovat, že námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu vznesl žalobce již v odvolání, proto se jí odvolací orgán musel zabývat, což učinil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde popsal zjištěné skutečnosti rozhodné pro posouzení předmětné žádosti.

Žalovaný především časově vymezil dobu trvání posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu), které je pro posouzení splnění stanovených podmínek rozhodující (od 14. 5. 2012, tedy ode dne podání žádosti do 20. 4. 2015, kdy se stalo pravomocným usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č.j. 10 Azs 9 2015-45), k níž uvedl, že řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo necelé tři roky, proto žadatel splnil podmínku dvouletého průběhu posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žadatel však nesplnil podmínku podání žádosti nejpozději do 7 dnů po skončení platnosti povolení k trvalému pobytu, protože žadateli bylo nepřetržitě prodlužováno povolení k trvalému pobytu do 4. 5. 2012 (což žalobce nespornuje) a přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 14. 5. 2012.

I když se žalobce snaží zpochybnit časový sled jednotlivých úkonů a událostí, soud je nucen po ověření výše uvedených skutečností, které vyplývají ze správního spisu, konstatovat, že správní orgán I. stupně shromáždil důkazní prostředky v dostatečném rozsahu, který mu umožnil zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu.

Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015, č.j. OAM-09087-9/TP-2015 vyplývá, že žalobce vlastnoručně napsal do rubriky – vyjádření účastníka řízení – „zahájeny řízení o azylu bylo 4. 5. 2012“, což vyvrací žalobní tvrzení, že do protokolu uvedl, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 4. 5. 2015. Soud dodává, že z odůvodnění odvolání ze dne 23. 7. 2015, jímž žalobce doplňoval blanketní odvolání nevyplývá, že by žalobce zpochybnil datum podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany či odvolací orgán upozornil, že se dne 4. 5. 2015 dostavil ke správnímu orgánu za účelem podání žádosti o azyl a po dobu 10 dnů mu nebylo umožněno žádost podat.

Je tedy logické, že odvolací orgán se tímto tvrzením nezabýval. V rámci žaloby zůstalo uvedené tvrzení nijak nepodloženo.

Soud s ohledem na uvedená zjištění dospěl k závěru, že nebylo třeba doplňovat důkazní řízení a prověřovat účastníkem uváděné datum 4. 5. 2012 v protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 6. 2015, č.j. OAM-09087-9/TP-2015. Soud nadto dodává, že datum zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci tj. den 14. 5. 2012 koresponduje i se skutkovými okolnostmi vyplývajícími ze správního spisu vedeného v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice uvedenými v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č.j. 10 Azs 9/2015-45. Tato okolnost však není rozhodná pro posouzení důvodu, pro který správní orgány žádosti žalobce ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyhověly (viz výše tj. nesplnění podmínky sedmidenní lhůty).

S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitky v prvním žalobním bodu důvodnými.

Ve druhém žalobním bodu žalobce nesouhlasí s úvahou žalovaného stran přiměřenosti rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 174a zákona o pobytu cizinců, která se mu jeví navíc nedostatečnou.

V obecné rovině soud uvádí, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech žalobce nebylo rozhodováno. Na základě napadeného rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců.

Dle soudu se žalovaný okolnostmi daného případu pečlivě zabýval, když na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvedl „Podle ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je žádost o vydání povolení k trvalému pobytu při splnění podmínek v odstavci 1 uvedeného ustanovení oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu, že odvolatel podmínky uvedené ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců prokazatelně nesplňuje, je postup dle ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyloučen. Toto ustanovení je výjimkou z odstavce 2 tohoto ustanovení, tzn. rozšiřuje okruh oprávněných osob. Z předložené žádosti je sice zřejmé, že odvolatel je otcem nezletilé S. A., státní příslušnost Ukrajina, nicméně v jeho případě nebyly prokázány důvody ani dle ustanovení § 67 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Dcera odvolatele je sice mladší 18 let, avšak nebylo jí vydáno povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, navíc odvolatel nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, což je uvedeno výše. Podle ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, je možné splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav cizince nastal za pobytu na území. Uvedené ustanovení je nutné chápat jako výjimku z odstavce 1 tohoto ustanovení, přičemž v případě odvolatele, jenž není cizincem podle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nelze ustanovení § 67 odst. 7 tohoto zákona úspěšně uplatnit, neboť podmínka dle odst. 2 musí být v případě postupu dle odst. 7 uvedeného ustanovení splněna. Komise shledala, že odvolatel se nenachází v takové situaci, která naléhavě vyžaduje udělení nejvyššího pobytového oprávnění - povolení k trvalému pobytu, a zároveň jeho pobytové oprávnění není možné řešit

jiným způsobem. Pokud odvolatel na území žije se svou manželkou a dcerou, které na území pobývají na základě povolení k trvalému pobytu, je možné pobytový status odvolatele řešit jejich společným soužitím na území, které zákon o pobytu cizinců upravuje v ustanovení § 42a - povolení k dlouhodobému pobytu.“ Následně odvolací orgán konstatoval, že „odvolatel je v produktivním věku a není známo žádné jeho zdravotní omezení. Následně uvádí úvahu, že „Přestože je odvolatel rodičem nezletilé S. A., státní příslušnost Ukrajina, tedy cizince mladšího 18 let, nebylo této cizince uděleno povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení nebylo prokázáno, že by se dcera odvolatele o sebe nebyla schopna sama postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu..... existenci oprávnění k trvalému pobytu odvolatelovy rodiny na území není možno považovat za situaci, která by byla jakkoli výjimečná či byla skutečností naléhavě si vyžadující vydání povolení k trvalému pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele.“

Soud s poukazem na citovanou část napadeného rozhodnutí shledal posouzení otázky přiměřenosti správního rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života zcela dostatečným. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu nemůže v daném případě představovat z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřený zásah, neboť (jak upozorňuje i v napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 6 rozhodnutí) žalobce může ohledně pobytu na území České republiky případně využít žádost o jiný typ pobytového oprávnění. Soud souhlasí i se závěrem žalovaného, že nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro vyhovění žádosti v intencích § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které by měly spočívat v rodinných vazbách, nejsou v posuzovaném případě natolik naléhavé, aby vedly k vydání povolení k trvalému pobytu. Nebylo třeba ani z tohoto důvodu doplňovat správní řízení o výsledcích členů rodiny, jak navrhoval žalobce v podaném doplnění odvolání, z důvodu nadbytečnosti, když správní orgány uváděné rodinné vazby nijak nezpochybňují. Lze dodat, že z hlediska případných úvah o důvodech zvláštního zřetele pro udělení trvalého pobytu jiné důvody než rodinná situace z obsahu správního spisu nevyplývá a žalobce ani takové důvody neuvádí. Pro úplnost soud k námitce přepjatého formalismu a odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, uvádí, že tento rozsudek se zabýval zcela odlišnou situací.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce a jeho rozhodnutí soud shledal věcně správným.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.